

ACC. N.R. **M. 8894** : 1-113.

Landskap: **Skåne**

Upptecknat av: **Inga Osterman-Tillström**

Härad: **Skytts**

Adress: **Ängagården, Tutaryd**

Socken: **Skanörs stad**

Berättat av: **Fröken Hilda Klein**

Uppteckningsår: **1942**

Född år **1875** ; **Skanör**

En visbok, visor.

s.1-113.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Skriv endast på denna sida!

ACC. NR. M. 8894 /.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

En visbok:

Vi som var i tonåren i slutet av 80- och början av 90-talet skrev gärna, flickor såväl som pojkar, i en bok upp de visor visor vi brukade sjunga, när vi var tillsammans. Och det var mycket vanligt att vi lånade varandras visböcker för att skriva av. Mest var det kärleks- och sjömansvisor och visorna om falskhet och försädd kärlek voro flera än de som handlade om trogna och lyckliga älskande. "På blomsterklädd kulle", "Lejontämjarens brud", "Älfsborgsvisan" hörde till den obligatoriska repertoaren, men även en och annan sång av Gunnar Vernerberg liksom också någon populär bit ur någon så i Stockholm spelad operett hittade hit ner. Min visbok har 193 visor, och de avskrivna som följa här ha sjungits mycket av ungdomarna i Skåne på 80 och 90-talet.

ACC. N:R M. 8894:2.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

En sjömanssång.

En visa jag nu sjunga vill ja, den är för alla och envar, Ty medan jag
nu sitter här i ro, ja här i ro, I fängslet i frid och ro.

I fängelset sitter jag förlåt, Och jag räknar varje klockans slag, För
att tiden den skall hurtigt gå, ja hurtigt gå, Och jag igen min frihet få
få.

Nu är jag åter glad igen Liksom fågeln under himmelen, Ty nu har jag
blott en dag igen, en dag igen, Sen så är jag uti friheten.

I min den glada ungdomstid, ja, i skolan lärde jag min flit Och
jag sjöng så många ynglingssång, ja ynglingssång, Som glädde mig så
många gånger.

Den tid då jag var sjutton år, ja, då fällde jag så många tår, Ty jag
led så ont i världen här i världen här, Ibland falska människor
också.

ACC. N:R M. 8894:3.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Nu vill jag resa härifrån, ty på denna slätt är icke bra, Och så vill jag mig en hyra ta Och resa till Amerika.

Adjö min far, adjö min mor, adjö min syster och min bror, Adjö med dig min söde vän, ja söde, Om två år så kommer jag hem igen.

Och när jag kommer hem igen, ja då går jag till min lilla vän, ja så tar jag henne i min famn, ja i min famn Se då är jag i en säker hamn.

Men se hur morskt och stolt jag står Ty mitt hjärta för en flicka slår, Men se hur morskt och stolt jag står, ja käck jag står, Mitt hjärta för en flicka slår.

ACC. N:R. M. 8894:4.

5.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Stormen ven.

Det var en afton då stormen ven, Med vinterns kyla emellan trån,
Var blomma vissnat, var fågel flytt. Och ängens grönska i snö sig
bytt.

Min blick mot himlen jag höjde då, Vad den var ljus, vad den var blå,
Så mången stjärna jag tindra såg, Som lyste seglarn på stormig våg.

Då tänkte jag att som stjärnan ler, ett ljus i natten för seglande,
Så vill jag lysa min älsklings spår, Och bli en stjärna varhelst han
går.

När allt på jorden blir mörkt och kallt, Jag vill för honom då vara
allt, När stormen sopat var blomma han, Den kärlek tretsar förgängel-
sen.

På honom tänker jag var minut, och så skall jag göra till livets slut
Ja även sedan i gravens famn, jag d.

ACC. NR M. 8894:5

jag drömma skall om min älsklings namn.

Men om jag aldrig min älskling får, Den ljuva tanken ändock då åter-
står, Att var han finnes så kan ändå Min tanke fritt få till honom gå.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. N.R. M. 8894:6.

5

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Sjömanssång.

Kom du och följ mig ner till strand, Där skall du skada få, Ett litet skepp skall du få se, Med flagg och vimpel på.

Kom och följ mig ner till strand, Där står min lilla båt, Sen ger jag dig min högra hand, Och därmed skiljs vi åt.

Din kind kan är så rosenröd, Din mun är sockersöt, Var gång jag dina blå ögon ser, Var blödsdroppe i mig rörs.

Din kärlek liknar jag vid snö, Som faller i april, När den går bort då vill jag dö, Och ej mer vara till.

Adjö farväl för sista gång, Mitt avsked jag nu tar, Jag måste resa långt bort från dig, Men du får stanna kvar.

Se skeppet svajar nu från land, Man efter det må se, Och rodet tar väl timmerman, Adjö för sista gång.

ACC. N:R M. 8894:7.

6.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

En sjömansbrud har bøljan kär.

En sjömans brud har bøljan kär, Det stolta havet henne är, En brud-
sång fjärran eller när, Hur vilt orkanen ryta må, Och vredgad våg mot
henne slå, Det kan ej hennes själ förfära, I stormen blett en vän
hon hör, Som hennes älskling återför.

Ja, kärligt är en sjömans liv, Han har sin lust och tidsfördriv,
När elem~~n~~-terna de rasa, Det gyllene kors i duken blå, Förtroöstans-
fullt han ser uppå, I ögonblick av storm och fara, Ty kerset han i
flaggan bär, Av frälsningen ett tecken är.

Så går en sjömans liv framåt, Han föres som den lilla båt, Omkring
på vilda oceanen, Blir bøljan också till slut hans grav, Den kullslås
ej utav orkaner, Men finner då en säker hamn Uti den trogna vannens
famn.

ACC. N.º. M. 8894:8.

7

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Sjömanssång.

När stormen över havet flyger, Och vi för undersegel gå,
När i marssegel rundning smyger En sakta bris från himlen blå
På arillen och kompassen vilar Min säkra aldrig stödda blick,
Jag suckar åk och tanken ilar till henne som mitt hjärta fick.

När trolös vind sig börjar sketa Emot det streek vi ämna gå,
Och biddevind vi dikt ansketa Att pressa för att hamnen nå,
Då tänker jag hur ödet kastar I heppets segel ofta back,
Oemetständligt tanken kastar Till henne och jag suckar åk!

Men se hur härligt vinden rymmer Att brassa fyrkant upp var man,
Läsegelns massa himlen skymmer Stötlit gungar skeppet av och an,
Hur skönt är det att framåt gunga, Från avdrift fri i lyekans hamn,
Förtjusad ock jag börjar sjunga Vid minnet av den kuleas namn.

ACC. NR. M. 8894:9

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Siömanssång.

Fly min julle från ströna, Skjut åstad-som en and. Mellan skären låt
varligt det gå, Men tag sedan ett språng Över fjärd-så lång Fram till
näset där björkarna stå.

Där mitt hex jag förlät Fastän veder min gråt, Ty jag var hennes ålder-
domsstöd. Men ej tåren jag såg, Ty min brännande häg, Mig på fröjd och
på äventyr bjöd.

Och jag flydde med lust Från den vänliga kust Knappt en droppe vid
avskedet flöt, Hög i barnen det sleg, Vår Harmonias bog, Genom brus-
ande vågorna sköt.

Smekt min brännande kind Blev av svalkande vind. I mitt hjärta blev
glädje och vär, Och jag drömde om makt, Och om lycka och prakt Som man
drömmer vid aderten år.

ACC. NR. M. 8894:10.

9

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Men en dag innan kert blåste luftsletten bort. Med en rälsanac plan-
ka i hand, Snart för livet jag stred, Då en bälja så vred Vänte mig
på en främnande strand.

Nu var krossat mitt mod, Där jag skeppsbruten stod, Och jag ångrade
djupt mina fel, Den tår som du grät, När mitt hem jag förlät, Kära mo-
der låg tung på min själ.

Ack, en blätt jag föruttt, Till ein bydda jag gått, Men oss skiljde
enätliga hav, Jag var bilterg och arm, Men vie vindarnas larm, Ut till
sjöss mig åter begav.

Men min gyllene örön, Som en spån på en ström, Flydde bort med min yng-
lingabår. Med en länetan så varm, Med en klappande barn Met en äl-
skande Nerden jag såg.

ACC. NR. M. 8894 : //LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Länge segla jag fick, Förrän beväat det gick, Över svallande vågar i
dans. Nu en man står jag här, I bland hembygdens skär Uti morgnens
skimrande glans.

Varken gods eller guld För jag hem, moder kuld, Jag är fattig som för-
dom jag var. Men den gyllene erön, Och mitt arbetes lön, Skall förlju-
va din ålderdoms år.

Huru rörd, huru säll, Ser jag åter ditt tjäll. Solen skiner så
grant på dess vägar. Moder fjärran ifrån kommer åter din son! Bliv
ej rädd för hans yviga skägg!

Genom tårar jag ber, Herre Gud, om ej mer, Jag min moder i livet får
se, Är jag gläder igen, Då blir havet min vän, Som min tro jag i
den vill ge.

ACC. NR. M. 8894:12.

Om min bön når ditt öpp, Himmel svik ej mitt hopp, Som i mödernas tyng
var min tröst. Efter ånger och strid, Giv mig hen, giv mig frid,
Och förlåtelse vid hennes bröst.

Nu jag slutat min färd, Och jag ser från din härd, Högt emot
himmlen går! Därren öppen, o säg, Är det villa , o nej, Där på
trappan ju mer min står.

Hennes öga mig ser, Se hen ilar hit ner, O du Allgode styrka mig giv!
Moder, ljuvaste namn, Denna stund i din famn, Är den ljuvaste stund i
mitt liv.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. NR M. 8894:13.

12

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

En ny och nöjsam sjömansvisa.

Med våta ögon ser jag på böljorna de blå, som roande och vilda mot
klippväggen slå, ty långt i fjärran är ^{han} den vän jag har så kär, och
jag, hans bleka lilja, på stranden väntar här.

Till hösten är jag åter hos dig mitt unga viv, så sade han och slöt
mig förtroligt till sitt liv, ty dagarna de gå och böljorna de slå,
men inte kommer vännen hur än jag vänta må.

Jag suckar och jag klagar, jag tåras och jag ber, och spejande som fal-
ken utöver havet ser, ty långt i fjärran är den vän jag ^{har} k~~är~~er kär
så kär, och jag hans bleka lilja på stranden väntar här.

Emellan oss är skog och sjö, emellan berg och dal, emellan oss är frid
och fröjd och även sorg och kval, ty dagarna de gå och böljorna de slå
men inte kommer vännen hur jag än vänta må.

Ack om jag hade vingar som fågeln högt i sky, i

ACC. NR M. 8894:14.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

denna natt jag skulle till andra länder fly, ty långt i fjärran är
den vän jag har så kär, och jag hans bleka lilja på stranden väntar
här.

Ja, länge har jag väntat, du är min enda tröst, när hjärtat icke
längre vill klappa i mitt bröst, när inga dagar gå och inga böljor slå,
då får jag råka vännen i himmelen den blå.

ACC. N:R. M. 8894:15.

14

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

En ny Amerikavisa.

Jag såväl som andra på havet seglat har, Långt bort ifrån min hem-
ort, på oceanen klar. Bland främmande personer jag söka får mitt bröd,
För här finns ingen flicka, som (vill) trösta i min nöd.

Då jag från hemmet reste en vän jag hade då, Den var i mina tankar,
för varje dag som går, Men flickors kärlek varar ju knappt en månads
tid, För är man länge borta, så ha de ändrat sig.

En resa omkring landet till Jämtland det gick, Ett brev ifrån min
broder så sorgligt jag fick, Han skriver: Bästa broder vad jag be-
rätta kan, Att nu så har din flicka fått en annan fästeman.

Jag kunde ej beskriva hur ledsen som jag blev, När som jag läste
brevet som jag från brodern fick, Jag läste alla breven som jag
från vännen fått, Och tydligt stod de orden: mitt hjärta har du fått.

ACC. NR. M. 8894 : 16LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Sen reste jag mot hemmet i denna vintertid I fall där någon flicka
vill mer behaga mig, Ty annars tar jag flykten och till Amerila far,
Hälsa då hemmet till min gamla mor och far.

En främling vill jag vara bland Engelsmännen där, Bland Afrikas neg-
rer, som i mitt sällskap är, Bland alla slags spanjorer och Norrmän
likaså, Och alla slags nationer under himmelen den blå.

Nu har jag sjungit visan från början och till slut, Och gräset börjar
grönska och jag skall åter ut, På stora oceanen och Näckens stora
fält, Ty Gud han har så skickat och han har allt beställt.

ACC. NR M. 3894:17.

16

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

En kärleksvisa.

Goddag min sköna flicka din skål jag ville dricka, En gång eller två,
Emedan jag är färdig att lyfta mina tankar, Att sträcka mina segel och
segla härifrån: E du me på den.

Ja räcker du mig handen så giver jag dig ringen, Så trolovar jag dig.
Nej den trolevningstiden den är ju ren förliden, Jag har en vän på
böljan blå han sviker aldrig mig. E du me på den.

Har du en vän på böljan blå, Sätt ej tre till han, ty han kommer ej
igen, Ty de sjömannens tankar som vitt i världen vankar, På böljan blå
på böljan blå, I städer som på land. E du me på de.

Din kärlek är ej brinnande, din kärlek är ej brinnande, Det ser jag
uppå dig, Ty här har vatt en annan, Allt medan jag var borta, Som ta-
git har det bästa av kärleken från dig. E du med på de.

ACC. NR M. 8894:18.

17

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Vi skulle jag vilja hava , En sådan bedragare, En sådan som du, Förr
skall mitt huvud krossas, Av havets blåa böljer, Min kropp förr sönder-
slitas av bränningar och skär. E du me på den.

Om någon önskar veta vem visan diktat har, Eller vad den handlar om,
Så haver det en yngling Som plöjer havets böljer Och som nu är förskjut-
en Utav sin lilla vän. E du me på den.

ACC. NR. M. 8894:19.LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIVEtt litet lamm.

O, tysta ensamhet, var skall jag nöje finna, Bland sorg som
ingen vet, skall mina dagar försvinna, en börda tung som sten, mig möter
vart jag går, Bland tusen finns knappt en, som kärlek rätt förstår.

Det är den tyngsta sorg, som jorden månde bära, Att man skall mista
bort sin allra hjärtans kära, Det är den tyngsta sorg som solen över-
går, Att man skall älska den man aldrig nånsin får.

Där gick ett litet lamm, uppå den branta klippan, Då kom en falsker räv,
när lammet skulle dricka, Men så det trogna lamm av räven blev be-
dragit. Ty så är gossars sed att narra flickor små.

Mellan mig och dig där tändes upp en låga, Där tändes upp en eld som
blev en daglig plåga, Hur jag skall den *fiskarna* Jag vet alls ingen råd,
Jag sörjer till min död, om jag dig ej kan få.

ACC. NR. M. 8894: 20.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Nu har du dig omvänt, nu bär du avogt sinne, Nu har du hjärtat fullt,
Med list och arghet inne, Din tunga är ett svärd, som hugger djupa
sår, Du ställer dig mot mig som ulven mot ett får.

Fast det nu fägnar dig, att mina tårar flyta, Skall tro och redlighet
mig likväl aldrig tryta, Jag önskar dig allt gott, jag önskar innerlig,
Att Gud för hårdhet din, ej rättvist straffar dig.

ACC. NR. M. 8894:21.LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIVEn kärleksvisa.

Bianca för sista gången, Hör du min zittra hör, Sorgen förstummar
sången, Sångaren av kärlek dör.

Himmel, du tysta ömma, Vid Amors förstulna röst. Din Florida du snart
skall glömma
förglömmet vid din Alfenses bröst.

O, flicka din tro är bruten, Säg vem har brutit den, Vem haver upplöst
knuten, Gud som förenat den.

Flicka jag dig förlåter, Mitt hjärta är fullt av kval, Mig ser du
aldrig åter, Ty snart jag på böljan far.

Vi är du så blek om kinden, Blomstrandet stod du nyss, Kall blåser
aftenviden, Kall blir vår avskedskyss.

ACC. NR. M. 8894:99.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Trogen kärlek.

Lille Edvin är nu från mig faren, Bert till det land där jag ej honom ser,
Där stod en fasa på de böljer klara, Och sorgens tårar runne från hans kind.
Tra la la la tra la la la la la la la la .

Men modern sade, ack du stolta Emli , Du har ditt hjärta åt en sjöman skäkt,
Ditt unga liv är nu förspillt för evigt Om du ain Edvin aldrig återser.

Älskad Edvin, aldrig jag förglömm^{er}, Om än vår kärlek skulle gå i kvav,
Jag gångar (mig) bort i den gröna lunden, Att binda kransar uppå Edvins grav.

Att binda kransar lät sig ej att göra, De stannar ej på älskad Edvins grav,
Hans grav är ej på denna dunkla jorden, Han vilar djupt uti det vida hav.

ACC. NR. M. 8894:93.LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Där kom en sjöman gångande på fjärden, Han till sin moders enkla stuga
gick, Han bar en hälsning ifrån lilla Edvin , Att han ej mer i detta
livet fanns.

Sköna Emlis dånade till jorden, Hon svimmar av men vaknar upp igen, För-
skäckes ej, du lilla stolta Emlis, Ty när du vaknar står din Edvin här.

Fagra Edvin stöd att bärga segel, Han halkar ner allti i det vida hav.
Han kom i land, på några tunna bräder, Och blev så bärgad av Guds
stora nåd. Tra la la la tra la la la.

Lilla Edvin har nu tagit hyra, Han är på resa till sitt forna hem,
Han ämnar nu sin vintertid förspilla , Uti sin Emlis nya vackra hem
Tra la la la tra la la la

ACC. NR. M. 8894: 24LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIVVad gör det.

Vad gör det om själen försmäktar, Av längtan till klarare ljus, Vad
gör det om ^{-ta} det mig jäktar, Och krossar min lycka i grus.

Vad gör det om jag får förkväva, Min kärlek fast redlig och öm, Vad
gör de om jag själv får gräva, En grav för min ljuvaste dröm.

Vad gör det om hjärtat vill brista, Av smärta vid vännens farväl,
Vad kärast man har skall man mista, Var modig min blödande själ.

Var modigt mitt klappande hjärta, Göm sorgen att världen ej ser, En en-
daste skymt av din smärta, Blott hån är den lön han dig ger.

Vad gör det om tårarna stiga i ögat, Och världen är blind, Blott
läpparna veta att tiga, och tåren ej fuktar min kind.

ACC. NR M. 8894:25

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Vad gör det om okänd jag gömmes, Om ingen mig minns med en tår, I
graven ^{erft} blott sorgerna glömmes, Och lösning på gåtan jag får.

Nej leende vill jag framila, mot graven på törnbeströda stig, Där fin-
ner jag svalka och vila , Och kanske, min vän, även dig.

ACC. N:R M. 8894:26.

15

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Hilmas visa.

Vid alpens fot av Dalastranden, Hilma med sin luta satt. Sölen sken ^{från} på
himlaranden, Sjönk i våg- och det blev natt.

Hilmas blickar följde vågen, Följde sakta selens lopp, Med tår i ögat
sorg i hågen. Hon drömmer om sin älskling blott.

Naturen vilar, lärkan tystnar, Duvan är vid makans bröst, Näktergalen
glättigt lyssnar, Uppå flickans milda röst.

Nog vet jag vad jag ville vara, en liten lampa i ditt rum, Jag skulle
lysa lågan klara, En trogen väktare fast stum.

Nog vet jag vad jag ville vara, En liten blå ^{"färgat el mig"} vergiss mich niht,
Ja-g skulle blomstra, blomstra bara, beständigt finnas på din stig.

Min Axel, Axel detta hjärta, det ville klappa blott för dig. O, Kände

ACC. NR M. 8894:27.LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

du min bittra smärta, Du skulle aldrig glömma mig.

Ack, minns du när på denna stranden, dit oss vår första kärlek drev,
Vi knöte ömma vänskapsbanden, just då mitt hjärta fångslat blev.

Minns när du mitt hjärta snärjde, och min första kärlek vann, När se-
dan älska du mig lärde, blev du mina dans tyrann.

Men nu, var ser jag dig väl åter, du som mig evig trohet svor, Du ser
icke hur jag gråter, Och du glömmer var jag bor.

Men jag måste gå att lossa, dessa band som fångsla mig, Grymme att du
så kan kressa, den som andas blott för dig.

När jag kall i graven gömmes, och din bild jag med mig för, Må ej dessa
orden glömmas, dig jag levde, dig jag dör.

←
O, säg vad är det som där flyter, är det silversvanen vit? Nej

ACC. NR. M. 8894:28.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

aek nej, det är det icke, det är Hilmas kalla lik.

ACC. N:RI M. 8894:29

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Den förskjutna.

Den förskjutna inga tårar har, de har runnit bort lik bäcken klar,
men på bleka kinder synas spåren, av den förslagenes förrunna tåren.

Den förskjutna har alls ingen vän, men inunder tysta midnatten, suckar
hon:- O älskling kom tillbaka, jag vill bli din brud och du min maka.

Men han svarar nej, o himlens Gud, han har redan glömt sin trogna brud,
världen har fått makt med mannens sinne, otro, falskhet vilar ren
därinne.

Må han ångra sig om några år, När han vid min enkla gravvård står,
Läsande de välbekanta orden, Men nu vilar stoftet under jorden.

Denna yngling nu vid graven står, Kanske faller han mång sorgsen tår,
Kanske suckar han o kom tillbaka, Jag vill älska dig och bli din
maka.

ACC. NR M. 8894:30.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Den förskjutna sover nu så sött, Hennes arma hjärta har förblött,
Skaparen som väg åt henne röjde, Skänkte henne friden fast det dröjde.

ACC. NR. M. 8894:31.LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIVSolen tänder sina strålar.

När solen tänder sina strålar med ömhet tänker jag på dig, när aftens-
rodnans glans sig målar, då är min tanke blott hos dig.

Du var den förste som jag älskat, du var den förste jag tillbad,
för din skull är mitt hjärta fångslat, din bild uti mitt bröst jag bär

Jag kan ej skiljas från din sida, mitt hjärta svarar endast nej, allen
min smärta kan jag lida, men överge dig kan jag ej.

Om mamma skulle oss förneka att bli ett äkta par, med oss vår kärlek
kan hon aldrig neka, av vänskap ger man bort min hand.

Nu reser jag till fjärran landen, adjö farväl med dig min vän, men
räck mig ej den falska handen, den trogna har jag givit dig.

ACC. N:R. M. 8894:39

31

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Bygdens tärna.

En bygdens tärna, sjutton år, Så blomstrande ~~älsk~~ön, Förnäma sprättars
anbud får, Men hör ej deras bön, ^{täsk}Ej g~~o~~ds, ^{och}ej guld, ^{och}ej pärleskrud,
De locka henne ej, Om hundra suckar: bli min brud, hon svarar hundra
nej.

Kom så en yngling känslfull, För utan guld och skrud, Han sade vill
du bli min brud, För utan guld och skrud, Jag vill bli sonen åt din
mor om du mig håller kär, Min hydda är ej grann ej stor, Men vänner
trivas där.

Och flickans kind i purpur brann, Sitt blyga ja hon sagt, Och flickans
hand i gossens hand, Har modren redan lagt, Han sjunger glad uti sitt
tjäll, Med modren och sin brud, Den dygdaige är rik och säll, För utan
guld och skrud.

ACC. NR. M. 8894:33.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIVHulda.

När solen i västern sig sänker, bland skogar och blomster och fjäll,
Mångtusende stjärnor där blänker, på himmelens mörkblåa pell, Då styr
jag min julle, då är jag så nöjd, Då klappar mitt hjärta av kärlek och
fröjd, För Hulda, min Hulda, för Hulda min Hulda, För Hulda min Hulda
så ja.

Jag har inga serger i världen, jag älskar och älskar igen, I hemmet vid
tröftiga hårdan, står Hulda min trefasta vän, Ja när hon då kommer då
är jag så nöjd, Då klappar mitt hjärta av kärlek och fröjd, För Hulda,
min Hulda, för Hulda min Hulda, För Hulda min Hulda så ja.

agnus Åkerman
f. Åberg:
Uti dräng den,
som tynde ho
no de 90-talet,
sjöns ofrånsligt
dena sin.

ACC. N. R. M. 8894:34

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIVEn kärleksvisa.

I Stralsberg, där bodde en adelsman så rik, på guld och suppa människor är ingen honom lik, han hade en enda dotter, hon var dajlig och skön, hon älskade utav alla en sjöman uti nåd.

En resa till Ostindien den sjöman skulle gå, han sörjde så svåra allt för sin lilla vän, hon bjuder honom lycka ja, tusende farväl, hon sörjde så svåra allt för sin käraste.

Maria i sorgeliga tankar mände gå, omsider hon ett brev i händerna fick, en liten dräng det bragte, men han det icke fick belöning utav henne en daler jämmt han fick.

O älskade Maria där uti brevet stod, och håll nu upp att sörja ditt adeliga blod, nu ligga vi till ankars vid vester bergens hamn, om några dagar så tänker jag att vila i din famn.

ACC. NR. M. 8894:35.

54.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

När några dagar var gångna kom skeppet uti hamn, hennes fader han ilade till skeppet på strand, han kallade den sjöman i ett rum till sig, men han tänkte minst att det fallt om hans liv.

- O Axel, o Axel säg är du icke den, som har förfört min dotter, du är ju hennes vän, du är ju hennes väktare hos Gud i himmelen, om du därtill vill neka och reser utav land.

Den grymmaste fadern han tänderna skar, så dreg han upp den kniven han under rocken bar, den stack han uti bröstet på sjömannen god, och lät honom ligga och simma i sitt blod.

Hennes fader han ilade till Maria på stund, nu kan du med mig följa, jag visar dig din vän, nu kan du hålla bröllop med kärasten din, du skall få blod i bägaren i stället för vin.

ACC. NR M. 8894:36.LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Maria hon ilade till skeppet på stund, Hon såg sin faders kjortel bestäncker var med blod, hon såg sin käraste blöda, hon såg var kniven satt, så drog hon den så hastigt och stack den i sitt bröst.

Ack kära ni min fader, se här är den kniv, och gör mig nu den äran och lägg mig vid hans liv, Lägg mig uti hans kista, lägg mig uti hans grav så glömmes all den kvidan, så dör jag skild och glad.

I Sante Petri kyrka, där de blev burne hän, förgyllder var den kista som kejsaren gav dem, låg i varandras armar, var klädd i silkeröd, så ingen kunde säga att de tu voro döde.

På sidan om den kistan blev satt en kista svart, Vari den grymme fadern med tiden bäres bort, med mördad kniv i handen blev sett av en och var, men mest i slikt tillfälle o faaer hos dem var.

ACC. N:R M. 8894:37LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIVEmmas första kärlek.

Ack se hur himlen strålar klar och blå, Ack den som mången annan finge
gå, Att höra näktergalens sång i kväll, Ack söta mamma, om du vore
snäll!

Så talte här den sköna Emma nyss, Och tryckte så på moderns hand en
kyss, Men pappa hörde vad en gunstling bad, Låt flickan gå, han till
sin gumma sad.

Vid moderns svar den sköna Emma leg, Och hatt och handskar i en
hast hon tog, Men far och mor de gingo båda med, En ganska god men
dock en tråkig sed.

Så ginge de till villan där du vet, Och där blev lilla Emmas kind så
het, Neder slagen uti sommarnatt, Hon gick allt närmare där få-
geln satt.

ACC. N:R M. 8894:38.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Men pappa gjorde genast då-sin rind, Och vände åter omigen en
stund, Han glättigt sade- Kom skall du få se, hur näktergalen fångas
ett tu tre!

Han förde frun allt bortom till en häck, Där såg de Emma stå så skön,
så täck, Och näktergalen var en ungersven, Som kyssar gav och kys-
sar fick igen.

Då slog förskräckt frun sina händer hop, Och ville genast giva till
ett rop, Men pappa sade: Lugna dig Söhi, Vi hör på näktergalen även vi!

Vad tror du saken tager för ett slut, Ty innan årets dagar lupit ut,
Då gånger Emma att stå brud så säll, Ty hon vill höra näktergaln var
kväll.

ACC. N:R M. 8894:39LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIVI avskedets stund.

Tänk någon gång på den vars hjärta gömmer, Din änglabild så troget
inom sig, På den som ofta hela världen glömmer, att blott i stillhet
tänka få på dig.

Tänk någon gång, då du en blomma plockar, På den vars liv så röga blom-
mer bar, som evigt minnes dina ljusa lockar, och evigt minns ditt blåa
ögonpar.

Tänk någon gång, när dagens sol sigsänker, Och fiskarn sakta gungar
hem från sjön, På den som evigt, evigt på dig tänker, Och ber till Gud
för dig så mången bön.

Tänk någon gång, när nattens klara stjärna, En hälsning sänder ifrån
fästet blå, På den vars tanke flyr till dig så gärna, Nej glöm du mig,
jag jag mins dig nog ändå.

ACC. NR M. 8894:40.LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIVSom i ungdommens vår.

Solen höjde sig stolt över den dunkla skogen, Trasten hördes i furn
kvittra sin sång så trogen, Vad jubel emot allt som steg mot klarblå
himmel, Från lilla svalans be till ängens blomsterMimmel, Och jag
själv full av fröjd i den vaknade vår, Ack jag sjöng som man sjunger
i ungdomens vår.

Sen en flicka jag såg , Framöver ängen smyga, För den lekande vind
sågs hennes lockar flyga, När hon så lutad står mot källan spegelkla-
ra , Hon tycktes mig en fe, en liten älva vara, När jag såg henne där
o, vad drömde ej jag. Lika ljuvt som man drömmer i ungdomens vår.

Sen den följande dag såg jag min väna älva, Där av grönskande blad
lunden ett tak sågs välva. Jag såg de vara två som mot varann sig
slöte, Vad sälla ögonblick som deras hjärtan njöte. Då via minnet sig
smög i mitt öga en tår. Och jag grät som man gräter i ungdomens vår.

ACC. NR. M. 8894:41.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Kärlekens visa.

För ditt väl mitt hjärta trefast brinner, O det slår så vänskapsfullt
för dig, Dig, ja dig jag aldrig kan förglömma, Fast jag vet ^{du väl} (jag är) för-
^{förlit mig.} glömd av dig.)

Evigt vill du i mitt hjärta leva, Tanken på dig skall en glädje bli,
Ja din bild skall ständigt för mig sväva, Så länge livet än är kvar
hos mig.

O då finns ej glädje mer på jorden, O min glädje varade så kort,
Och lik drömmen blott en dröm är verden, Och lik strömmen åter flyter
bert.

Ja du har glömt den dig aldrig glömmet, Den stilla bor uti sin ensam-
het, Ja du har glömt den dig aldrig glömmet, I hyddan hos din älder-
stigna mor.

ACC. NR M. 8894:42.

7E

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Ur stornarne ser jag en avlägsen hamn.

Ur stornarne ser jag en avlägsen hamn Dit kärleken vinkar så blid,
Jag söker ej guld jag söker ej namn, Jag söker blott kärlek och frid.

I undagömd dal vill jag bygga och bo, Där uppslå mitt fredliga tjäll
För mig slår ock något hjärta vars tre, Min hydda och levnaa gör säll.

Mig möter kankända på vandringens stig, Den ängel jag känner förut,
Som ferdem så ofta i drömmen jag såg Och såg fastan drömmen var slut.

O kanske hen skyndar från nöjenas sal, Att lyssna till enslingens sång
Och följer mig sen till min lyckliga dal, Och finner ej hyddan för
trång.

Och viker då sedan ej bort från sin vän, Men gläds åt det sköna för-
bund, När själarne känna varandra igen, Två syskon blott skiljda en
stund.

ACC. NR. 1 M. 8894:43.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Vad vore väl rykte, vad vore väl namn, Ask blomster dem vindar förstre,
Met sällheten att i den älskades famn, Så ljuvt få båd leva och dö.

Deck kanske att döden, först döden mig ger, Den sällhet som livet ej
gav, Att ängeln som söktes då först åt mig ler, När döaskransen binds
på min grav.

ACC. N:R M. 8894:44

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

O, stanna, o, stanna du vind.

O, stanna, o, stanna du vind, Som fordom har smekt min kind, I ungdomens lyckliga dagar, Min lycka och sällhet du var.

Du band mig i leende dagar, En krans och jag gladdes därät, Den vissnade bort och jag klagar, Nu fuktas den bleett av en tår.

När stormande melnen sig höjer, Och regnet mot rutan slår skräll, Då skimrar en tår i mitt öga, En sergens och saknadens tår.

När ensam jag vandrar vid staven, Blir trött och jag orkar ej gå, Då längtar jag ensligt till graven, Där får jag nog vila också.

O, lär mig att edet bestiga, Och fly liksom vinden den far, En höst är den sista i livet, Sen finns inga blommor mer kvar.

ACC. NR. M. 8894:45LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIVErik och Sigfrida.

-Ack jämt förgäves på blomsterstigen , Jag dig som vanligt att möta
går. Jag går och lyssnar längs utmed viken, Men vännens röst jag ej
höra får. Och skyarna uppå himmelen gunga, Och böljan svallar mot sten-
ig strand, Om hopp och kärlek jag tänkt att sjunga, Men ack mitt hjär-
ta det står i brand.

Mig felas mycket av skaldens snille, Att kunna stanna min luta varm,
Mitt hjärta mycket utsäga ville , Som blir förbergat uti min barm,
Deck fast ej högt jag mig mäktar svinga, Att bli dig lika uti behag,
Jag likväl låter min luta klinga I takt med tanken och hjärtats slag.

Ack, förr i tiden det var så roligt, Men ack een tiden förfluten är,
När vid din sida jag satt förtroligt, I blomsterlundan vid insjöns
skär, Du sade då att du var een lilja Som skulle bliva min tröst och
stav. Jag läste tydeligt ditt hjärtas vilja, Min glädje var ett omät-
ligt hav.

ACC. NR. M. 8894:46.

45
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Men glädjens dagar de äro korta, De flydde snarligen bort sin kos,
Din rena kärlek jag fann var borta, Du var ej mer min utvalda ros,
Som varit föstrad invid mitt hjärta, Och även där hade slagit knepp,
O, vem kan lindra min bittra smärta, Och skänka frid åt mitt svikna
hepp.

Jag dig har älskat med mera värme, Än någon tunga uttala kan, Och ännu
en gång jag vill mig närma Med hepp och kärlek intill sin fann. Och
ingen penna förmår att teckna, Den frid och sällhet jag njutit har,
Kom låt oss lika som förr förenas, Låt oss förljuva varandras ar!

Ty första kärleken är den bästa, När den uppriktig och trogen är, Vid
ingen annan kan jag mig fästa, Ty intill döden du är mig kär, Och
 därför vill jag ännu begära, Att hand och hjärta du giver mig, Ty du
skall eliva min bästa ära, Som kan förljuva min levnadsstig.

ACC. NR. M. 8894:47.

46

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Jag kan ej tänka att du vill svika, Den barnensvän som du älskat
har, Ej efter guld och äran fika, Ty det försvinner med tidens åar.
Men trogen kärlek består i nöden Ty ingen beja kan bryta den, Han ej
försvinner i själva nöden Han sviker icke sin hjärtans vän.

- Ack, kära Erik du har mitt hjärta, så svaret klingar från läppen
varn, Ock handen även, bliv fri från smärta, Jag vila vill i din
tregna fann. Jag ville endast din trohet pröva. Nu vet jag säkert du
älskar mig, Dig aldrig mera jag vill bearäva, Jag blott vill leva och
dö för dig.

Ack, mins du Erik i Resenlundan, När sen vi ginge att plöcka bär, Du
har väl icke glömt bort den stunden Just då du sade, du är mig kär. Ock
sedan dess har du haft mitt hjärta, I alla skiften i sorg i nöd.
Låt oss nu glömma all sorg och smärta, nu är du min uti liv och död!

ACC. N:R M. 8894:48.

42

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

- Hav tack Sigfrida nu är jag glad, Nu vet jag säkert du är min brud.
Och vi skall leva förmöjda dagar i flit och arbet och tacka Gud.
Ack, vi skall vara så glad och trevligt, Se någon mänska i världen
kan, Jag tycker nästan det låter grevligt: Du är min gunna och jag din
man.

ACC. NR. M. 8894:49

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

En sorgelig visa.

Ack, hör ni unga flickor, som nu gifta gå, Som känner värleens litet
och minare kan förstå, Skänk alerig edert hjärta åt någon fl@sker vän,
Skänk hellre det för evigt åt Gud i himmelen.

När som jag mig besinnar hur allt förändrat sig, Då sörjar mina tårar
att rinna uppå mig. Bäst glädejen står i blomstring i våra unga bröst,
Så bytes all vår glädeje i sorgens kulna köst.

Jag längtade som anera att välja mig en vän, Den tänkte jag väl älska
näst Gud i himmelen. Men för att jag var trogen blev falskheten min
lön. Den skall en gång belönas så sant Gud hör min bön.

Den vännen som jag älskade den haver jag nu mist, Och får nu sitta hem-
na som fågeln på sin kvist. Jag tycker att mitt hjärta vill brista i
mitt bröst, Ty nu har från mig flyttat alla glädje, hepp och tröst.

ACC. NR. M. 8894:50.LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Låt människorna dömma och göra g-äck av mig, När een så litet roer så
låt dem roa sig, Jag är en fattig flicka eck lever ensam här, ja, ensam
och förskjuten a-v een jag hade kär.

Jag haver nu ej mera här någon glädjedag, Och icke heller något var-
till jag har behag. När ungdomen sig samlar och följs till nöjen åt,
Då sitter/jag i ensamhet och lugnar mig med gråt.

Skall jag nu gå och skämmas för alla som mig ser, Ty alla som mig kän-
ner de säkert åt mig ler. Se fåglarna ha nästen varit de samla sig, Men
staekers jag har ingen som väntar uppå mig.

Olycklig var den stunden jag satte tro till dig, Tylsen har all min
glädje i sorg förvanlat sig, Deck dig jag icke glömmet så länge hjär-
tat slår, Och ej så länge jag här på jorden leva får.

Tänk allt vad jag fått lida för att jag älskat dig, Och nu finns ingen
mänaka som kan ge tröst åt mig, Så är att söka blommar på terra blom-

ACC. N:R. M. 8894:51.LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

sterträd, Och där som ej finns kärlek, där följer falskhet med.

Ren kärlek har jag burit från första stund för sig Men du har varit falsk och otrogen emot mig Men Herren skall nog straffa den som otrogen är Och den som sådan falskhet uti sitt hjärta bär.

Nu har jag eck fått veta hur du beljugit mig, Fast jag alerig talat ett elakt ord om dig. Men du har nog kaurater, som visst kan hjälpa dig Att sammankikta lögnen och skicka den till mig.

Kanända dagen kommer, så du får ångra dig För allt vad du gjort illa och orätt emot mig. Jag vill dig alerig skåda för mina ögen mer, Ty det i hjärtat svider var gång som jag dig ser.

Så sök då dig en maka som bättre är än jag, Och må dig lyckan följa intill din sista dag! Men ett jag dig nu beader, om du vill lyca mig. Gör alerig mer så illa som du har gjort mot mig

ACC. NR. M. 8894:52.LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Om morgonen när solen går upp på himmelen, Då börjar jag att tänka
uppå dig min falska vän, Om kvällen, när sex andra begiva sig till ro,

Då önskar jag mig döden och graven till mitt be.

Nu slutar jag att skriva, adios min vän så kär, Jag vill ej längre
leva av serger och besvär. När jag ej här i tiden fick lov att bli
din brud, Farväl vi träffas åter i himmelen hos Gue!

Älskarens saknad.

Ja min bruden som vilar med kronan i håret, Deck jag oss men den flyde
 de sin kas, Grymma döa du ~~uppl~~läser de skönaste band, Oca du skenar
 ej ungdomens ros.

Till de leende stjärner vi ställa vår färd, Till en vik utav himlen
 så blå, Och där skola vi bygga en hydda så säll, För att de eär
 för evigt vi två.

Och däruppe bland stjärnernas eviga glans, Skall jag vigas med den
 ne en gång, Som bär nere på jorden för mig enast fanns, I min dröm,
 i min slumrande sång.

Ack hur hjärtligt att falla till skaparens barn, Där förlåtelse
 bringas till tröst, Där den evige säger din ängel är den, Oca din
 kärlek är vid hennes bröst.

ACC. NR M. 8894:54LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

O Australia jag kallar den nattliga vind, Kring min hyssa en brusar
så vilde, Ack hur länge skall saknaden blekna min kind, Skall jag teck-
na din himmelska bild.

O, då grips jag av längtan att komma dit ut, Till den eviga kärlekens
ö, O där skola vi bygga en bygd så säll, För att bo där för evigt
vi två.

ACC. N:R M. 8894:55.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIVDet sista ordet.

Binäeln fallit, ännu blott ett ord, Oca det är mitt sista när på jord:
Blekna icke, se hur jag står fast, Stark jag blivit sen mitt ajärta
brast.

Grymt du lekt med vad jag ärlast haft, Med min kärlek, med min manna-
kraft, Du förgiftat har min ungdomstid, Flicka du har segrat, är du
nöjd?

Med den skönhet som sig hiulen gav, Har du ockrat för att få en slav, Jag
är slaven, men har gjort mig fri, Fast mitt lugn för evigt är förbi.

I den kulla kärlekens gestalt Har du klätt ditt ajärta tomt oca kallt,
Ej vad kärlek är du vet ännu, Osäll är jag, men osällare är du.

Endast vad fåfängligheten bjöd, Har du följt men alarig känslans glöd.
Varför utsåg du till offer mig? Mig som levde- levde blott för dig.

ACC. N:R M. 8894:56.LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

När din sköna blick som ljuvast log
Var det blott ett irrsken som be-
drog. När en suck ifrån din barn sig smög . Den med renaen i tavlan
ljög.

Flicka säg, o vad skall man väl tro, var o var skall kärleken väl bo?

När i kärleksblicken blott ber svek Och kärlekssuckar höjas som på
lek.

Och så fast jag trodde dig likväl Älskade ur djupet av min själ, Skänkte
dig min första kärleks skatt och den brann så innerligt, så glatt.

Kall är solens låga i det blå mot den första kärleken ännå, Änglarna
på den ned avund se , Du den mottog utan till att ge.

Mottog liksom man en leksak tar , Att förkerta sysslolösa ear. Lång var
leken, men blev sist en strid, Som bar kostat all min levnaes frid.

ACC. NR. M. 8894:57.LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Bleknan av mitt väsen, själens liv, Har du rördat till ditt tingsföretiv
Gråt, du vet jag känner denna tår. Anna jag beklagar dig och går!

Varje önskan från din barndomsvän, Höjdes blett för dig, här ännu en;
Må ej ångren krossa tungt din själ, Må jag ensam effret bli, farväl!

ACC. N:R

M.

8894:58.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIVAxel och Hilda.

Bland Värends de sköna de rika lunder satt, Ung Axel med sin Hilda
uti en sommarnatt De språkade om kärlek, om forna dagars fröjd så lyck-
sams som hon glänste uppå sin niessarshöjd.

Den natten för Hilda var lika tung som glad, sin älskade hon sunkte,
sitt bröst hon sakta lät intill hans tregna hjärta och kvad med serg-
sen själ, "Farväl i Manhus stränder- min älskade farväl.

Från Noreen, från Noreen min fader serte mig tar Till Kaliforniens
stränder i morgon jag han far. Vår kärlek vill han skilja, ty ringa
är din bär En sen som du ej säina av honom bliver börd.

Välän då, farväl, seck nå hatet få sin gära, En sen som jag via minnen
är ej sin fader värd, På stranden vill jag sörja, vid havet vill jag
sö, men alerig vill jag glömma min älska svenske mö.

På stranden ej länge jag tänker eröja då, Jag längtar till den himmel
 där nordens stjärnor gå, där vill jag blicka neder på jorden varje
 kväll, och glädjas skall mitt hjärta om Hilda min är säll.

Och vinden han förde ett skepp på blånad väg, på detta var skön Hilda,
 i meln snart skeppet låg. På stranden låg ung Axel och kvad med sorgsen
 själ " farväl, farväl min Hilda, min älskade farväl."

Men Hilda satt allena många aftenstund uti sitt nya hemland, där var
 en lövrik lund, där sörjde han sin älskling som än i Norden var. Vi skul
 le han allena däruppe bliva kvar?

Men jorden och selen se rulla sina klot och sublet nya öden får mänskan
 gå emot. Nu Hildas fader kallar sin dotter till sig in, han ligger på
 sin dödsbädd föränerat är hans sinn.

- Hör Hilda min dotter, min käraste på jere, mitt samvet börjar vakna

ACC. NR. M. 8894:60.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

för stolthet uti Neré, dittihjärtas sorg jag vållat, förkastat Axel är,
ack, om han dock här vore, jag hade honom kär.

Så talte och lade sig gubben sakta ned, en vålnad än i drömmen hans
rörda hjärta sved. Han dog och ned i graven han lades inom kort, men
övergiven Hilda gick till sin lövsal bort.

På stranden en afton, ej solen bärgas var, satt ännu sköna Hilda uti
sin lövsal kvar. Hon tänkte på sin Axel, hon suckade hans namn och
vinden tog den sköna uti sin armbåsn.

Och näcken han spelte på böljan upp en sång- Och framför jungfrun trädde
de en yngling snart och lång." Kom i min famn du sköna, försökjut ej mig
jag ber, den kärlek som mig hitfört sin bilde i himlen ser."

"Din Axel, din Axel"; han suckade, "jag är, från Nerden har jag farit, du
är min hjärtans kär. På Manhems slätter alarig jag mera trivas kan
sen turturduvan Hilda ur lunderna försvann."

ACC. NR. M. 8894:61.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

^a Ken Axel, ken Axel och vilå vi mitt bröst- en hann skall här sig giv-
as du är min enda tröst. O Svealand , du sköna, du härliga på jorden ,
jag vill din ära prisa, flyg högt du sälla ers."

Och selen den klara på purpurbergen låg, till älskarna i lunden var li-
ten Amor såg. Hur rosenläppar smektes, hur famntag gjordes här , vet
varje Nordens tjärna som en gång varit kär.

Vad stunden anbragte , vet älskarn endast han, Att Amor här vann spelet
ej tvekas bör minsann, ty fjorten år därefter sågs Axels bröllop
stå , där kärlek för sin trohet med sällskapet kröntes då.

ACC. N:R M. 8894:62.LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIVYnglingens klagen.

Sköna yngling på våren säg vem söker du när Blickar sorgsen
i hågen, kanske en vän du har kär?

Ensam glömd och förskjuten står jag här på en strand och fast rösten
är bruten Rörker jag mig nie hand.

Glad vid julharpens teor svävar äe du för mig när till varmare
zoner Sången ej höra till sig.

När jag strängarna stämmer är tanken fastad hos dig Och mitt hjärta
det bränner, bränner av kärlek till sig.

O när får jag dig trycka till mitt längtande bröst Du min sällhet
och lycka hör min klagande röst.

O när ser jag dig åter cyra saknade vän Du ser ej hur jag gräter

ACC. NR M. 8894:63.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

tröstar enslingen än.

ACC. N:R. M. 8894:64.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIVKärleksvisa.

Mell: Jag som så många annan på havet seglat har..

Bland bergen uti Westmanland där bor en flicka skön, Och hennes like
finns ej ibland det täcka kön, Hon änkades av alla men först vi nämna
den Som henne öst har älskat som spåsa barackernas.

De båda unga mannen, som vi nog känna till, Och som för allmänheten
vi här uppräkas vill, Den sköna het Cecilia och Anton var hans namn,
De festades tillsammans på södra Nilens strand.

Så skön som solen på himmelen den blå, Så eskulasfull som svanen på
böljorna de blå, Så ren var hennes kärlek som hon till Anton bar,
fast många tapper krigare Cecilia tillbad.

När veckan den var ändad hon så till lunden går, Att där sin Anton mö-
ta som alltid välig var, Förnyade sitt löfte och som hon vände om,

ACC. NR. M. 8894:65.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

att räkna alla dagar tills nästa lördag kom.

När mittan ljuva sonrar sig lagt i tidens hav, Ock åter skön Cecilia
till lunden sig begav, Hon såg sin far på stranden med långtande be-
lag, Att så med svärdet hämnas på den hon kärest har.

Förgrynnande han träder uti sin flickas spår, Och snart hans mörka
ögon den unge Anton når, Som nu förnöje sig kastar intill sin hjär-
tans kär, Som ungeon brukar göra när den förälskas är.

Till sist sin älskarinna han till sitt hjärta slöt, Och många av-
skedskyssar av hennes hjärta njöt, Jag vill nu en äg erömma till
dess vi träffas här, Dröj inte alltför länge min oförglömma vän.

Men bakom branta klippan låg falska räven gömd, Och bakom dess
ruiner han all sin heder glömt, Med en pistol i handen han Anton
kulan gav, Ock honom nederlade i alltför tidig grav.

ACC. NR. M. 8894:66.LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Den sorg som flickan känner jag kan ej nämna när. Det måtte var en
veta som en gång varit kär, Så sakta viskar Anton när sönen nalkar
sig: Cecilia, Cecilia nu skiljes jag från sig.

Och vid hans tregna sida hon njöt en sömn så söt, Och vid hans tregna
sida hon slumrar nu så sött, Till dess den grymme herren ur skogen
träder fram, Förgrymmande upprepar hennes namn.

Och i sin faders armar hon genast kastar sig, O fader, hulae fader
skänk någon tröst åt mig, Var skall jag någon finna, var skall jag fin-
na ro Jo, vid sin Antons sida i gravens tysta be.

För mig har glädjens dagar, Så hastigt flytt sin kos, Snart skall
ni mig få skåda likt en förvissnad ros, Ty sergens tunga börda har
nedertryckt min själ, Gud nåde denna människa som därtill orsak är.

Hon suckar och hon klagar hon tåras och hon ber, Med sina våta ögon

ACC. NR M. 8894:67.LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

hon ner till lunden ser, Hon sakta viskar Anton ner intet svar hon
får, Ty Anton är långt borta haa hennes röst ej hör.

ACC. N:R M. 8894:68.LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIVLärkan.

När om hösten lärkan flyr sjunger han farväl Tag mitt avsked även du
utav sorgsen själ, Ack min blick av tårar skymt när från dig jag går.
Sången har väl lärkan fått men ej någon tår.

Lärkan snart med vårens vind vänder om igen och du frågar henne då om din
fjärran vän Månget minne livar hon från de flydda dar: Sången äger lärkan
väl men ej ord hon har.

Tiden ilar stunden flyr och jag måste bort Annu blott en avskedskyss
Ack den blir så kort Hör du lärkans sista ton som hon sjöng oss nyss:
Sången äger lärkan väl men dock ingen kyss.

ACC. NR. M. 8894:69.

68
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Visa:

Då jag var vid mitt sjutton^{-de} år, hade jag mig en vän, een vännen,
ja, den älskade jag, hon älskade mig igen.

Hennes fader, hennes moder de visste därutav, de skickade flickan i
främlande land för att vi skiljas åt.

Och när de där hade varit en månad eller två då skriver jag de långa
brev som handlar om två år.

Och jungfrun gick i kammarer upp att skriva några ord och tårarna
trillade ner allt på hennes bröst.

Och jungfrun satt i fönstret och spelade klaver, då framkom där en
ridhare han red i full karriere.

Han lyftade på hatten och hälsade goddag, goddag min allra käraste
för sista gång ser du mig.

ACC. NR M. 8894:70.

Så drog han upp ur bältet en kniv av rösan gull
en stack han i sitt unga liv allt blott för flickans skull.

Adjö min hulda fader, adjö min hulda mor
sörj ej för eder etter som uppå jorden bor.

Om någon lärt att veta vem visan
siktat har så haver det tre gossar
som aldrig ledsna var.

69

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. NR. M. 8894: 71.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Varför suckar du?

Hulda flicka så jag sporde, säg mig, varför suckar du, intet brott
dig ånger gjorde, ingen sorg dig smärtar ju.

Och hon lyfste blygt sitt öga, och en halvkvävad suck sig stal, fy han
äröjer än den höga, mina drömmars ideal.

[Snart igen när kvällens stjärna , lyste vänligt vanderarns väg, åter
bad jag hulda tärna, varför suckar du, o säg.

Och av sällhet skönt förklarad , log mot mig den unga mön,-Han för
mig är uppenbarad, kärleksfull och ung och skön.

Sen förgick en tid och åter hennes suck förnann jag nu, och jag frågte:
Varför gråter, säg mig varför suckar du.

Och av smärta djupt betagen, sänkte hon sin sorgsna blick,- Jag är
hännad, grynt bedragen utav den min kärlek fick.

ACC. NR. M. 8894: 72.

Än en gång jag fann den ljuva suckande och även så, och jag baa: Din
smärta kuva, varför varför suckar så.

O ljöö svaret, han den enda , lever än uti min själ, med min suck en
bön jag sände, till allfadren för hans väl.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. N:R. M. 8894:73.LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIVEn herremän:

En herremän så stolt och bold han ägde tunner gula och mångt hemman i sitt håll fick se en flicka huld bland trädens stannar ensam gå, då talte han till henne så:

-Mitt vackra barn vad heter du, säg mig ditt ljuva namn, kom sätt dig vid min sida ^{nu} vid dalens blomsterfann och låt oss talas vid en stund fötreligt här i gröna lund.

- Mitt namn är Malin och jag får ej längre stanna här, ty dagens sol snart neder går och jag skall plocka bär i korgen sen jag har åt mer, som längtande i hyddan ber.

- Ack Malin ingen flicka kär och söt som du jag sett, kom vila vid min sida du jag beger blott om ett, giv mig en liten enda kyss, var icke rädd att någon lyss.

- O nej, jag lovat har vid Gud att ingen kyss ge bort förrän den dag

ACC. NR

M. 8894:74

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

jag skall stå brud och det sker innan kort, och då skall Johan hava den
från barndomen han är min vän.

- Vad du är barnslig, blyg och frem som sådant neka kan, din Johan vet
ju ej därem ej heller någon annan, du skall få penningar, se här, låt mig
blott få vad jag begär.

- O nej, jag är ej fal för penningar och guld, jag vill blott Johan hava
kär och honom hava huld, ett freat bröst är mera värt det här jag i
katekesen lärt.

- Men Malin, Johan fattig är mitt ~~hopp~~ jag honom skänkt och heligt
vid min Gud jag svär, du har min ära kränkt, troget tager jag igen,
lev så i sergen med din vän.

- O nje, o nje jag lever säll, om än bland snö och is, vid ödemark
invid mitt tjäll jag söka skall min spis blott jag vid Johans sida få

ACC. NR. M. 8894: 75.LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

framlevs mina levnadsår.

- Ej hjälper smicker eller het men vet i alliafall, att en eet än
skall ske med knot, en kyss jag hava skall och till mitt hjärta trycka
dig förrän du slipper ifrån mig.

- Nej pyttisan, med en sideblick gav Malin stelt sitt svar, hon kastade
sin korg och gick och där stod herren kvar och suckade en narr för den
som trotsar kvinnetroheten.

Nu skall jag bort

Nu skall jag bort och resa, långt bort i främmande land, nu får jag
avsked taga och bjuda er min hand, farväl nu mina vänner som menat mig
så väl, nu får jag avsked taga och bjuda er farväl.

Jag är en fattig gosse blott ett och tjuge år som nu skall ut och vandam
uti i värld så svår, där ingen räcker handen och säger "kom till mig"
och ensam får jag vandra den työbeströdda stig.

Jag haft en hulder faäer han hållit mig om vård, nu är han redan döder
och lagder på en bår, nu får jag stå vid graven och fälla sorgens tår
och ensam får jag vaera liksom ett hittat får.

Jag älskat har en flicka uti min ungdoms liv, den flicka^{var} ej trogen,
nu har hon bertglömt mig, hon har bertrövat all glädje och fröjd, jag
jag önskar att jag vere i graven nedergömd.

ACC. NR M. 8894:77.LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Vi knöte vänskapsbanden, vi knöt dem ganska hårt, vi lovade varandra
att aldrig skiljas åt, men just som det var knutet så löstes det igen,
och jag blev så bedragen utav min lilla vän.

Den flickan var som liljan uti sin fägring skön, hon blommade så här-
ligt för mina ögon blå, men i sin bästa fägring så faller bladen av,
och jag kan icke finna en sådan älskling mer.

Jag var så full av oro som liljer i grön hamn som erives utav vinden
allt bort i fjärran strand där intet finnes vila uppå dess vilde hav
och ständigt får jag kvida tills jag läggs i grav.

En stjärneklar afton.

En stjärneklar afton i rosendelund, spatserade jag i det gröna,
där stod jag så stilla fundera en stund, och hörde på naktergals et
stämma.

En jungfru där satt i den rosendelund, hon satt där bland träden de
gröna, hon satt där och såg så förunderlig ut, bland blomster där stodo
så sköna.

Modigt jag gick till den jungfrun fram och sade "god afton, min flicka,
tillåter du mig aft få bliva din vän, ty jag synes vara din like."

Med tårar på kinden hon svarade "nej, det kan jag slätt inte min he
herre, men vill du mig lyda och gå deras väg, att jag må få bliva
allena."

"Har du någon fader eller moder på strand eller har du någon syskon i
live eller har du någon älskare på denna stran det må du för mig nu
beskriva."

"En broder jag hade som bort från mig for, han seglar på böljan den

ACC. NR M. 8894:79

28
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

blåa, 3 år är det sedan jag hört ifrån han och aldrig ett brev har
han kommit.

Min fader han drunknade uppå detta hav och min moder hon sörjde så
svår och därför får jag ju så ensam gå och fälla så mång mången tår-
rar.

En fästman jag hade som också försvann, hans fader mig ej kunde lida
sen förde de honom till främmande land att vi från varandra skulle bli
bliva.

" Kan du mig säga din älskares namn eller kan du mig säga hans like,
eller kan du mig säga av vad stånd han var det må du nu för mig nu
beskriva."

" Hans fader var tysk och konstapel på strand hans son hette Ludvig m.
m. , sju år är det sedan jag hört ifrån han Gud vet om jag ser honom
mera."

Så stod jag så stilla förundrande stund till blodet i mig månde svara
Ja, vänliga Elin, ja det är ju jag, kom uti din Ludvigs armar."

ACC. NR

M. 8894: 80.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Och flickan sjönk ner till sin älskares bröst, alla sorger för henne
var glömda, ty Ludvig var kommen i den lugna hamn, och de bittraste
bågar var tömda.

ACC. NR M. 8894: 81.LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIVI hennes hem.

Här är din barndomstid förfluten, Här har du drömt din eskuldröm,
Här lik en ros bland tistlar bruten, Din själ stes fram så skön
så öm, Här sjöng dig lunden sina sånger, Och liljan växte kapp med dig,
Och sjön har speglat hundra gånger, De dragen som förtjusa, förtjusa mig!

Hur kärt har mig stället varit, Och är det än då du är där, Du vet nog
vad min själ erfarit, Var gång som jag oss tänkte här, Här skulle mogna
ej blott knoppas, En salighet så öm så varm, Ack vad du en gång lärt
mig hoppas, Här i min himmel ~~invid~~ din barn.

Man talar oss, man vill oss skilja, Och skvallret måste ha sin gärd,
Men bliv ej rädd min bleka lilja, Jag vet vad hoppens den är värd, Tre
ej att den förstår ett hjärta, Som du då en gång mitt försted, Det ges
ej glädje utan smärta, Och kärlek finns ej nej finns ej utan oss.

Låt alla selar bliva kalla, Min glöd är ej med som förbi, Låt stjärner-
na från fästet falla, Men jag skall dig dock trogen bli, Gå sök kring

ACC. N:R M. 8894:89.

södera, sök kring herden Det ärlaste det bästa tag, Men aldrig finner
du på jorden En man som älskar dig, älskar dig som jag.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. NR

M. 8894:83.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIVEn majdag li Varend.

I bleåiga skyar solen gick ned Ej röres ett enda blad Det var redan skunt när henåt jag red Och klockan nyss elva slog. Men till en korsväg jag kom, Där band jag hästen tätt vid en stam I gräset jag mig lade trött.

Betänk det var en torsdagsnatt Betänk vid en korsväg jag låg Och vet ni, gott folk, jag ärönde nu, att Min fästman jag tydeligt såg. Han skulle föra mig till sitt hem Och han var lik, jag säger ej vem Men gissa må den som det kan. Nog av det var han, det var han.

Men hastigt så skyndes denna bild I stället där stod en an En karl med en blick så lustig och vild Och sjunga det kunde han Hans sång mig förde jag vet ej vart Hans hår det var som kerpen ^{så} svart Röd mössa, röd ~~och~~ väst den mannen han bar, jag fruktar att Necken det var.

Säg kan ni mig nu förklaring ge Vem av dem som jag skall få En fästman

ACC. NR. M. 8894:84.LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

blott jag ville där se Och ve mig- jag såg ju två, En enda blott kan
jag ju ha kär, Men två det var som friade där Vill nu åt Nils min sand
jag ge så kommer Necken kanske.

ACC. NR. M. 8894:85.LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIVKajsa och Stina.

Å Stina ~~he~~ hade en fästeman i Pelle fille fillebom fillebom bom bom, ~~Men~~

Men Kajse på berget ville ha han i ställe fille fille bom fillebom
bom bom

Ja lover sa Kajse att om du vill släppen, fill e.. Ska ja ge dej
nåd som ska falle dej på läppen fille....

Må være sa Stina vi kan ju fundera fille .. Om tio riksdaler vi kan
ackordera fille...

Ä, sade Kajse, ä menniska gäla fille... Så dyr faans väl alari en
fästman i välle fille....

Ja inte så ved ja så nöje per stöcke fille... Men helfta få alari
kan vara förmöcke fille...

ACC. NR. M. 8894:86.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Ä, sade Kajse, een ska inte va skraler fille... Sen karn som betales
med fem riksdaler fille....

De va en maduse, sa Stina, te pruta fille.... Du vill fall ej ge
en riksdaler till slute fille.....

Så endt ette pänga , å Kajse till å gnälle, fille.... Ja ger dej
mitt nettelaüksförklä för Pelle fille...

De tjener så lite till å stå här å stride fille.... Men nog vet så ja
att ditt förklä ä slite fille....

Å Stine fick förkläat gick hen met å flinte fille... Nog tror hen ho
tagit min fästman för inte fille....

Men hade där än inte blitt annan rå men fille...Hade ja gett ett för-
klä för att te ble å men fille....

ACC. N:R

M. 8894:87.

86

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Vals.

O, om jag kunde ändå, finna en undagömd vrå, Långt ifrån glitter och flärd, Långt ifrån nöjenas värld.

O, om jag där kunde få, bygga en hydda för två, Reda i stillhet och ro, enkelt men trevligt vårt bo.

O, vilken vals vad jag hör, golvet ju knappast jag rör, Dansar jag verkligen blott, eller har vingar jag fått.

Vad är det redan förbi, Nej jag kan ej låta bli, Kunde blott hyddan jag få, önskar jag honom också.

ACC. N:R. M. 8894:88.LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIVEnsam, husvill.

Ensam husvill jag irrar kring jorden, stängt varje bröst varje hydda.

Sällhetens dagar är flydda, kvalen där bor, endast kvalen.

Kalla som vintern i Norden människors hjärtan jag funnit, Snart är
mitt hela förbrunnit, graven blott askan vill ha.

Sönen skall min grav en gång gömma, obemärkt mången den trampa, hoppets
och kärlekens lampa, brinner ej mera för mig.

Döden är bättre än livet, dödssången skönast av alla. Gravklockans
toner de kalla, mig hem till försönarens land.

ACC. N:R M.8894:89.

89

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Pompan.

Ja te mej en hustru åcho hette Sara, Pompa, pompa falleralle ^{lej}. Å de
ska ni tre var en riktiger mara Pompa, pompa falleralle ^{lej}.

Ja he hade många å stora meriter Pompa etc, Å brännvin drack hon i
taget en liter Pompa etc.

Å näva he hade som vere bastanta Pompa ... Å öronen mina med dem var
bekanta Pompa..

Å munnen var försköcklig och saknade tänder , tänder, Å ögonen
lyste som två stora bränder.

Å näsa he var som en snöplog så breder, Å lång så den räckte till hak-
spetsen neder.

Å håret var rött så det fräste för vatten, Men om där var kam i ja det

ACC. N:R M. 8894:90.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

vete katten.

Å fötter ho hade som Bröhulta gårde. Men uti bena fanns ej mycket värde

Å pojken vi hade han dödde med ~~desamma~~. Å de va då väl för han likna *
sin mamma.

Å nej arme syndare bulta och slog hon. Men snart ble ja kvitt na; en
vacker dag dog hon.

Ja blev så gla, så ja hoppa och trava. Å dan därefter ja körde na
i grava.

Deh bra de gjorde de Perka som tog na. Men bättre du gjorde du Blacka
som drog na Pempa pempa fallerallera.

ACC. NR. M. 8894:91.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Barndomsvännen.

Så snart jag ryktes från min moders sida, Och kastades i världens stormar ut, Då fick jag veta vad det var att lida, Så snart så taga mina ~~dömmar~~ slut.

Jag hade drömt att jorden var en himmel, Så länge jag uti äss eden var, Men ut jag kastades i världens vimmel, Då vart av eden endast stoftet kvar.

Jag hade drömt att människan var en ängel, Och med det högsta uti närmsta släkt, Men stormen kom, bröt av min blomsterstängel, Och människan stod där uti stoftet väckt.

Jag hade drömt att jag var allas broder, Och ville vänligt räcka dem min hand, Då fick jag denna varning av min moder, Du är en främling uti detta land.

ACC. NR. - M. 8894:92.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Det skar mig djupt i hjärtat och jag sade, Jag tror att ingen känner
mig igen, Men om de hjärta nu som förut hade, De skulle finna uti
mig en vän.

Så är det allt en dröm av barndomsyra, Att allt på jorden skönt och
heligt är, Vad ungdomsåren likväl äro äyra När jorden sig i sköna färg-
er klär.

Men ack hur sälla skulle vi då vakna, Du äyra, äyra uti himmelen
Och aldrig, aldrig mer varandra sakna, Men drömma barndomsdrömmen
om igen.

ACC. N:R. M. 8894:93.LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIVSläpp mig ut.

Släpp mig ut, släpp mig ut se min vinge , Emot gallren jag slitit den
nog, O att åter jag höja den finge, i den friska den grönskande skog.

Förrän morgonens sol uti öster, Steg ur rednande vägornas famn, Jag
då höjde min röst bland de röster , som lovsjunga den eviges namn.

Kanske trädet är avhugget redan, från vars krona jag dagen först såg,
Och från vilket jag företog sedan, följd av syskon ett vikingatåg.

Hellre tröstande kall vid mitt läger, mina sargade vingar jag slog,
Till om sieder så förlamad jag faller, död och fri men har segrat
ändå.

ACC. N:R M. 8894:94

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIVSignalen.

Bröder, hörde ni signalen, Ljuvt des s eke klang i dalen, Muntert vi
till jakten gå, Vi rika byten få hallå, Och glatt vi sjunga då:

Blomstren följda sig de viska, Ljuvt med läppar små och friska, Här-
ligt den sången klingar, Och örnen svingar, Mot himlen blå, Hallå,
hallå, hallå, Hejsan! blott hänten anden, Gevär i handen, Hallå, hallå.

Hjälp oss mäktiga Diana, Efter skogens kung vi spana, Kommer han:

Giv akt! pass på, Vi honom fälla må hallå, Och glatt vi sjunga då,
Hallå, hallå, hallå, Björn i skogen djupt sig döljer, Jägarn ajarvt i
spåren följer, Tyst! Hör hornet skallar, Och muntert kallar, Framåt
vi gå Hallå. hallå, hallå, Lyssnen och hänten anden, Gevär i handen,
Hallå, hallå, hallå.

ACC. N:R. M. 8894:95.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIVDen gamla valsen.

Ack ja min kära första bal, Ännu för tanken svävar, Med härligheter
utan tal, Med bröst som gläds och bävar, Med blommor, siden, bjäfs
och prakt, Och salighet i polkatak, Och små inklinationer, Och så
oreksterens larm och bång, Ack ty det var ju första gång Jag hörde
dessa tener tra la la la la.

Där var, jag minns det som i går, En ung student på balen, Han var så
där kring tjugo år, Gick äckvärt blyg i salen, Och vad han dansa
graciöst, Och vad han förde makalöst, Och vad han kunde tjusa, Där
mig han omslöt med sin arm, Ack ja jag minns av allt det larm Blott
valsens tener brusa tra la la la la la.

Vi talte om jag vet ej vad, Jag minnes endast dansen, Och vet blott
att jag var så glad, Att knappt jag ägde sansen, Och i de muntra ten-
ers ström, Flög natten hän liksom en dröm, Blott minnet fanns omsider,
Ty fager stod han för min blick, Och för mitt öra vart jag gick

8894:96.

ACC. NR. M.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Det ljud i långa tider tra la la la la la la.

Nu följde där ett långsamt år, Med väntan suck och smärta, Vid tanken på studenten slår , Så underligt mitt hjärta, Och valsens kara melodi Mig viste balens trolleri, Och all den fröjd som flydde, Jag småsjöng därför mången gång, Så vemedsfullt en minnessång, Där tyst jag satt och sydde tra la la la la la .

Men sångens slöts/nu glad likvisst, Min lycka kom tillbaka, Studenten han är nu kopist, Och jag studentens maka, Och i vår egen lilla sal, Vi hålla nu var afton bal, Med egna musikanter, Vår gamla vals ej glöms minsann, Nu sjunge/jag nu sjunger han Och ett par små diskanter tra la la la la .

ACC. N. R. M. 8894:97

96

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Sveriges städer.

I gamla Sverige finns städer så många, Och flera blir de ty nu byggs
de med ånga, I glada rim jag den nu vill omblanda, Alltifrån Ystad
och ända till Haparanda.

Det gamla Uppsala har så gott om studenter, Och uti Sala där tar man
silver som skönt är, I Örebro finns där stora massor av krafter,
Och uti Arboga öl, som plär komma efter.

I Södertelje där finns kringlor och tokar, Och ner i Malmö där finns
så väldiga bokar, I Falun blir man med korg och brännvin trakterad,
I Kalmar stad skiner vår sol så blank och polerad.

Det gamla Visby en fröjd ruinerna skänka, Och uti Västena är man
spetsig kantänka, I Eskilstuna man slipar knivar och saxar, Och uti
Halmstad där finns så livade laxar.

ACC. NR 1 M. 8894:98.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

För pepparkaker har Kungälv namn här i Norden, Och Karlshamnspunchen
den är den bästa på jorden, Vi få från Jönköping våra säkerhetsstick-
er, Och ifrån Stockholm så många livade flickor.

I Göteborg finns Carnegieporter och pängar, Men för sin brist på en
kvast får Kalmar små slängar, Och staden Åmål är ändå nega en
sågen, Och uti Trosa är världens ända belägen.

Uti Karlskorna där finns krydsill och decker, Och uti Säter få vi
av masarna klockor, För brännvinskaftet får Uddevalla neg snäser,
Och uti Nerrköping finnes Nerrköpingsnäser.

I staden Metala byggs där fartyg i massa, Och lilla Gränna en träd-
gårdsstad som gör kassa, Och staden Skövde en sågen finnes en skälmar
Och uti kyrkan i Askersund finns där hjälmar.

I Västerås smaka salta gurkorna malle, Och i Berås föds varenda män-
ska till knalle, I Filipstad får pianot neg visa bena, Nej kors i

18

ACC. NR. M. 8894:99

Kristinehamn ej illa jag menar.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. NR. M. 8894 : 100.

99

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Jägarens avsked.

Näns du att gå från din maka Fåfångt jag linear min arm omkring dig
Kan du ej sällheten snaka längre i hyddan hos mig?

Inem dessa murar Blir mig så kvävt jag vill ut det är höst. Mellan
skogarnas furor Friare andas mitt bröst.

Hör du hur stornarna tjuta Blott i vår hydda ber lugnet min vän.
Låt mig i fannan dig sluta Dröm där en Selma igen.

Ljuft det är glömma striderna , möternas dagens besvär Enast så du
ömma Värddigt jag vilar mig där.

O vad jag ängslas och bävar Tusende farer omgiva ju dig När mellan
klipper du svävar Ensam på ebanad stig.

Blott på dig jag tänker Och på vår son , huru glättigt jag går Morgen-

ACC. NR M. 8894:101.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Einman stänker Skönt med sitt silver mitt hår.

Sonen i vagran son leker Se huru ljuvt, huru himelskt han ler Se huru
ömt han dig sneker Hör hur din Selma dig ber.

Blett för son och maka ilar jag skogarnas vilodjur emot Vänder glad
tillbaka Läger mitt rev för din fot.

Nu vid min slände så trägen Skall jag då sitta och nämna ditt namn
Och vid mitt fönster åt vägen sträcka en längtande fann.

Glöcket på min panna Bränner din kyss jag vill ut, jag vill ut, Eljest
mig att stanna Säkert du lockar till slut.

ACC. N.R. M. 8894:109.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

En sannfärdig visa.

I flygande fläng jag en visa har diktat, Neg piken förstår ni fast
viden jag riktat På kvinnornas bak för att ge en blesyr åt bakvända
modet som kallas tornyr.

Det var uti staden härom kvällen en flicka Man såg promenerande ute
och blicka På vädret och herrarna a , "uppstudsigt" yr Försedd med det
fanstyg som kallas tornyr.

Ur bakfickan nyfiket tittade linnet Förskräcks ej en ungmö med blyg-
samma sinnet, Jag menar det linnet till näsek man syr, Och som nu
stack fram därur flickans tornyr.

För var kavaljer, som hon möter, hon vippar Med "bakverket" sitt
nu, men bäst som hon trippar Så kände hon något, som dikt en "gefyr"
Kom flygande in uti hennes tornyr.

ACC. N.º M. 8894:103.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Strax tog hon hin håle på fanstyget Titta Och genaste vägen till det-
ta nu hittat Met henne hon kosan så bråskande styr Men svänger så
lagen nu på sin terryr.

När sedan i skymningens mystiska vägar Det baktalta etyget av sig
hon tager Hon ser hur met taket en fuling nu flyr "En ande", en ande
en, ur flickans terryr.

Hon skriker och faller enkull med etsamma Och system den yngre en-
talar för manna Hur "anden" hon såg flyga ut huvudyr Men flickan hon
svinnade på sin terryr.

Ett ögonblick villrådig manna sågs stanna, Men strax fick hon verkli-
gen saken besanna En flädermus var det, en bakslug vampyr, Som näst-
lat sig in uti flickans terryr.

Nu sägs det att flickan som händelsen hände Är smått religiös efter

ACC. N:R M. 8894:104.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

detta elände Hon tänker på "ansan" var morgon som gryr , När hon
skall ta på sig sin fula töråyr.

ACC. N:R M. 8894:105.LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIVEn söndag på Anager.

Min kära lilla syster varför är kinsen sin ej röd Så tankfull kring
du vandrat, så tyst liksom en eök. - Ack jag har hört en sällsam ting
och därför går jag tyst omkring Jag har skänkt bort mitt hjärta
Allt åt en ungersven.

O akta dig för svenner de älska alla flickor små Men tregna i mitt
sinne de äro endast få. - Men en bland alla flickor här Det blott är
mig som kan ha kär Då sjunger jag som fågeln Glatt i högan sky.

Min kära lilla syster Du är så ung och kan ej tre Hur ofta list och
falskhet i vänners hjärta bor. - O förr blir lärkan tyst och stum
Är falskhet i hans bröst får rum Så mildt som ängens lilja Är hans
håg mot mig.

Min kära lilla syster för första gången älskar du Och att det kan gå
över Det tror du icke nu - Förr lämnar sterken sina små Förr-

ACC. N:R M. 8894:106.LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Än min kärlek kan förgå På jorden och i himmelen där vill jag älska
henom.

Min kära lilla syster Hur vet du att han har sig kär Och vill sig
make bliva Både här och evigt där- Han ser på mig med ögon blå Två
klara tårar i ögon stå Då tre vi oss i himlen Allt hos Guds änglar
små.

ACC. NR. M. 8894:107.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Jägarens återkomst.

Bönder till hyddan åter Skyddet från jagens värv igen Kanske därinne
gnåter ren någon trogen vän Luna från himlens salar Lyser vår färd
bland skog och berg Sjöar och fält och dalar Klar hon i silverfärg
Låten oss icke längre dröja Mörker betäcker skyn Hyddernas för vår
blick sig röja Redan vid skogens bryn.

Ja till en trevlig hydda Vi ökar oss måens sken igen Kärlek och frie
skall krydda Tarfliga måltiden Ljuvlig skall vilan bliva Tills vi
av selen väckes upp Skönt skall han åter liva Krafter och nos och
hepp Ilon med vingat hepp tillbaka Uti vår hyddas fann Oca uti
fann av en vaka Där är vår säkra barn.

ACC. N:R M. 8894:108.LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIVav: Anna-Maria Lenngren (B)Nr. 17

Som en vind och som ett väder Som en tanke som en dröm Som en bro av
tunna bräder Som rycks bort av ~~den~~ minsta ^{Stäm} stäm Som en pipa när den bles-
sar Som en gnista uti krut Så är kärleken hos gossar Den tännes fort men
~~den~~ släcknar ut.

Som en ek vid klippan rotad Som en jude i sin tro Som en vall av böljan
hotad Som en fågel i sitt bo Som en börs i ~~den~~ snåles fickor Som en ve-
ak i sin ark Så är kärleken hos flickor Den tännes sent men den brin-
ner starkt.

Som en herre utan pengar Som en brandvakt utan sax Som gitarren utan
strängar Som en skrädare utan vax Som en k~~ög~~ är som ej finns dricka
Som en brudgum utan ring Så är gossen utan flicka Ett mycket nött och
sköpligt ting.

Agnes Herman
f. Åberg:
Samma som
som skänks till
njög för att
veta jofusa.
Min äldre nyttan
-fädd på tröjan
är ja-tillt som
med om det.

ACC. NR. M. 8894:109.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Nr. 18

Jag tänkte stolt vid femton år för mig vart manligt hjärta slår Jag får
nog tid att välja Så många om och ljuvlig blick så många kurtisör jag
fick den kunde jag ej tälja Och varje gosse tredde jag beredde av mitt
välbehag.

Vid sjutton år så glad jag var och alltid i mitt hjärta bar ett
litet hemligt tycke Än var det för en ung ansör Än för en ivrig kurti-
sör jag suckade så mycket Men varje tycke blev så kort och för ett aa-
nat blåste bort.

Vid tjugue år så såg jag nu hur många annan ren var fru, av mina ung-
domsvänner Jag började att tänka då jag skall väl gifta mig också
Där är så gott en hustru Men blott en greve ung och skön ger jag min
hand som kärlekslön.

Jag tjugofyra fyllde snart kurtis och snicker blev så rart jag började

Agnes Holman
f. Åberg:

Flickan som
som skänks
kanna gå till
att stå den
- det var på 10-
talet. - och som
var på 10-
talet.

ACC. N:R M. 8894:110.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

att vänta Åt alla siser se mig om, om ingen enda kossa kom som hade gård och ränta På grevar tänkte jag ej mer men hoppades på en sektér.

Vid trettie år jag ensam stod och sjuakit var mitt övermod på man var ej att tänka Jag ville gärna bliva fru åt någon gammal gubbe nu med utsikt att bli änka Men hur jag lade krokar så kom ingen enda fisk där på.

Jag fyrtie vintrar skådat har och nu mitt öse avgjort var att hymen mig ej ännas Jag svär en ed att giftermål och karlar jag platt alls icke tål jag ned förakt den nämner. Men får jag något arbua än så tar jag mina ord igen.

ACC. NR.

M. 8894:1111.

110

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Det ljuvaste.

Säg vad är väl ett ljuvas-te ord som finns på vår jord, Ett hem, ett hem med ett älskande hjärta uti Ett hem där man känner sig lycklig och fri Ja, det är det ljuvaste ord som finns på vår jord.

Säg vad är väl ett svåraste ord som finns på vår jord. Farväl, farväl till ett hjärta man älskar så ömt Till ett hjärta där hela sin kärlek man gömt Ja det är det svåraste ord som finns på vår jord.

ACC. N:R M. 8894 : 112.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Kärlekens variationer.

Kem och hör, kem och hör hur flickan hon gör och hur hon alltia älskar: hon älskar alltid blomornas bild, är i sin kärlek ren och mild och säger alltid så här: - Pappa och mamma har förbjudit mig att älska annars skulle jag så gärna velat göra det om jag bara toraes. - Refräng: Skynda, skynda att bärga i tid vad du kan, spring åt skogen och göm dig så väl.

Kem och hör, kem och hör hur prästen han gör och hur han alltia älskar: han älskar med skenhelighet och tror att ingen annan vet att han säger så här:- Kära barn det står i den heliga skrift att du skall älska din nästa. Jag är din nästa och älska då mig. - Refr.

Kem och hör, kem och hör hur knekten han gör och hur han alltia älskar; han älskar alltid fjärillen lik och frågar först är flickan rik och säger sedan så här:-Den lilla brunetten är en sötunge, men blondinen hon har fler pengar hon. -Refr.

ACC. N:R M. 8894 : 113.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Kom och hör, kom och hör hur fruen hon gör och hur hon alltid älskar:
Hon älskar med koketteri , hon vill av alla firae bli och säger alltid
så här: - I dag klockan två reser min man bert, jag sitter vid toilet-
ten till klockan 1 , kanske tar jag emot kanske inte , nej jag tar emot
så vidare inte räknar en för ingen. -- Refr.

Kom och hör, kom och hör hur mannen han gör och hur han alltid älskar.
Han älskar svartsjukt, grymt minsann en artig fästman, elak man och
säger alltid så här:-Kära barn kommer du nu igen med ditt eviga bråk,
gå till dina göremål, låt mig vara.- Refr.

Kom och hör, kom och hör hur själv jag gör och hur jag alltid älskar:
Jag älskar alltid glad och fri och vill varje gesse hyllning ge och
säger alltid så här:Man bör njuta av minuten, på dess vingar vilar sa-
ligheten , en gång förfluten återkommer den ju alarig mer.-Refr.